

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Andra kapitlet – i vilket det berättas om Slaktaren från Kirseberg

Fram emot klockan sex på kvällen var jag vrålhungrig och insåg att kylskåpet var lika tomt som när jag senast tittade. Jag hade bara ett litet, litet kylskåp med ett ännu mindre frysfack inuti. Det stod på en hylla i skafferiet. På sommaren klarade skåpet inte av att hålla lägre än tio grader, vilket gjorde att mjölken surnade på nolltid. På vintern däremot var det kallt i skafferiet och därmed också i kylan. Två, tre grader var inte ovanligt. Då höll sig mjölken i evigheter. Rekordet satte jag när jag varit bortrest en dryg vecka. Av någon anledning hade jag köpt två liter mjölk dagen innan jag reste. Jag måste ha glömt bort att jag skulle åka. När jag kom hem sent en söndagskväll hade alla affärer stängt och kylan var tom sånär som på smör, en burk senap, en rutten tomat och två liter mjölk. Brödet hade möglat i burken. Det enda jag kunde göra för att få något i magen, förutom att gå och köpa en falafel, var att koka havregrynsgröt. Om mjölken inte var sur vill säga. Det var den inte, fast bäst före-datum var passerat med tio dagar. Jag luktade på den, men den verkade helt okej. Sedan hade jag kvar den mjölken i flera dagar. Den sista skvätten drack jag upp precis två veckor efter att den gått ut. Inga men. Jag överlevde. Folk luktade inte på mjölken. De var så förbannat rädda att mat skulle bli dålig att de var beroende av att tillverkarna satte ut ett datum. När den dagen kommit spelade det ingen roll vad som hade hänt. Maten måste vara dålig. Man kunde undra hur många tusen liter fullt användbar mjölk som hälldes ut varje år bara för att det stod ett visst datum i almanackan.

Men nu var kylskåpet tomt på middagsmat. Att leva på te och mackor en dag när man gjorde en nystart gick inte ihop. Jag måste äta ordentligt. I frysfacket låg en påse med malet kött. Köttfärsås kunde jag göra. Men jag hade ingen spaghetti. Den här nystarten var inte så välplanerad. Vad jag borde ha gjort var att fylla på förråden ordentligt dagen innan. Fast det var knappast möjligt för när andra pratar om att fylla frysen så talar de om en halv styckad gris, fyra kilo pommes frites, fem portioner sjömansbiff klara att ställa i mikron, två liter glass, infrysta bär från förra sommaren, rester från senaste söndagsmiddagen och tre snöbollar som familjens busfrö kramat under vintern och sparat för att kunna kasta på storasyrran när hon ligger och solar på terrassen i början av augusti. Själv hade jag att välja mellan fyrahundra gram malet kött eller två paket blockfrusen sejfilé. Mer fanns det inte plats till. Jag tog ut fårsen och insåg att jag aldrig skulle ha tålmod att vänta tills den tinade, så jag la den på järnet direkt. Hittade en lök i skafferiet som jag hackade. Fräste den hårda klumpen på

än den ena, än den andra sidan och skrapade av ytskiktet som lossnade efter hand. Gick för att hämta spaghetti och insåg för andra gången på en kvart att den var slut. Satte i stället på ris. Fräste ihop lök och färs och skakade ut det sista ur en burk med curry över anrättningen. Det såg inte särskilt gott ut. Det smakade inte särskilt gott. Men jag blev mätt. Nästan.

På tv var det bara skit. Jag började läsa en av böckerna jag lånat i stället. Naguib Mahfouz, *Sorl över Nilen*. Nobelpris 1988. Den verkade inte alls dum. Jag kunde tänka mig vad folk sa när det meddelades att Naguib Mahfouz från Egypten fått Nobelpriset i litteratur. ”De ger bara priset till såna som ingen har hört talas om.” Men vem hade de hört talas om? Man hade lust att fråga dem om de kunde nämna en enda författare som inte kom från Norden eller Storbritannien/USA, och som inte redan fått priset. Jag hade kunnat nöja mig med en enda. I stället för att inse att det kanske inte var rimligt att avfärda större delen av världens författare som ”såna som ingen har hört talas om” förklarade de alltid att Astrid Lindgren borde ha fått Nobelpriset. Det kanske hon skulle, men motivera varför. Kunde det vara för att Astrid var en sån man hört talas om? Jag hade aldrig hört talas om Mahfouz, men han var bra. Om han var tillräckligt bra för att få Nobelpriset visste jag inte. Jag hade aldrig fattat hur de kunde välja ut vem som fick de där priserna. Vissa böcker var bra. Vissa böcker var riktigt bra. Vissa riktigt bra böcker skulle aldrig ge ett Nobelpris till författaren, oavsett hur många han skrev. Det var fel sorts bra antagligen. Skit samma. Det var inte min huvudvärk och skulle aldrig bli det heller. Jag skulle aldrig hamna i Akademien.

När klockan var halv ett hade jag fortfarande inte gått och lagt mig. I stället hade jag tittat på ett Seinfeldavsnitt som jag hade sett minst fem gånger tidigare, men det var svårt att slita sig. Det var ett av mina favoritavsnitt där George får massage av en man och får för sig att han är latent homosexuell. Det var roligt men obegripligt. Varför skulle det vara konstigt att få massage av en man? En gång när jag hade fått ont i axeln av att sitta för mycket vid datorn (det var under journalistutbildningen) gick jag och fick massage. Slaktaren från Kirseberg kallades killen. Eller borde kallas åtminstone. Aldrig någonsin hade jag upplevt sådan smärta. Det var absolut jävligaste jag någonsin varit med om. Precis som George Costanza fick jag först massage i ryggen och nacken. Det gjorde så fruktansvärt ont att jag knappt kunde andas. Killen satte på stereon med Metallica, knöt en snusnäsduk om huvudet och började massera i ett ursinnigt tempo. Det var som om han såg min kropp som en fiende som han skulle trycka livet ur. Det var brutalt.

– Hur går det? Du får säga till om du inte står ut. Men du har en del knutor som jag måste trycka bort. Det är enda sättet.

Jag tänkte att du kan trycka hur jävla hårt du vill. Det finns inte en chans att du ska få nöjet att höra mig kvida. När han grävde in tummarna i axlarna sköt en brännhet stråle av smärta rakt upp i huvudet. När han tog knogarna och plöjde längs ryggmusklerna trodde jag att jag skulle svimma. Jag bara stirrade ner i golvet och andades genom munnen.

– Försök slappna av.

Var han dum i huvudet? Hur fan skulle det gå till? Det var som om spanska inkquisitionens förhørsledare skulle be sina tortyroffer att slappna av.

– Ett brännjärn? Det är lugnt. Det är bara att slappna av.

När han äntligen var nöjd med vad han åstadkommit på överkroppen sa han att han skulle känna lite på baksidorna av låren. Hamstrings sa Constanzas massör, vilket en klantig översättare fått till ”knäsenan”. Baksidorna på låren var det alltså frågan om. Där fanns det mycket kött, även på mina magra ben. Åtminstone i förhållande till ryggen. Därför borde det göra mindre ont.

– Inget kan vara värre än ryggen, tänkte jag.

Jag hade helt fel. Sadistens fingrar studsade över muskelknutorna som en skidåkare i en puckelpist. Det var sanslöst. Varje gång han nådde stället där benet bytte namn (när han nådde fram till röven alltså) och tog ny sats tänkte jag ”nu klarar jag inte mer”. Men man klarar alltid lite till. Groggy som jag var i huvudet fick jag idén att summan av smärtan är konstant. Så om jag bara såg till att det gjorde ont någon annanstans skulle jag glömma vad mina ben utsattes för. Massagebänkens stomme bestod av fyrkantiga stålrör. De överlappade varandra ungefär där jag hade mina händer. Jag tog tag om bänkbenen så att de skarpa hörnen där rören var avsågade trycktes in i handflatorna. Allt vad jag kunde kramade jag den vassa metallen för att försöka avleda min uppmärksamhet från låren till handflatorna. Det lyckades nästan.

Åtminstone lät jag Slaktaren göra sitt värsta utan att få mig att säga att jag inte stod ut. Jag grät inte ens. Han måste ha fått folk att gråta. Den jäveln. Inte en enda gång under den tid som misshandeln pågick funderade jag över om det var bögigt att få massage av en man.

Avslutningen var något alldeles extra. Han strök försiktigt över muskeln precis som om han letade efter något. Det gjorde han också. Han letade efter det värsta stället, den hårdaste knutan. Han hittade den, satte båda tummarna på precis rätt fläck och hävde sig upp så att hälarne lyfte från golvet. All tyngd på muskelknutan. Vågor av smärta rullade genom kroppen och jag blev alldeles svettig. Det var grymt. Men det konstiga var att efter ett par sekunder

verkade faktiskt muskeln börja slappna av. Det var som om det var lättare att hantera när han höll sig på ett ställe än när han tröskade på som en jävla elvisp.

När jag reste på mig var jag blöt av svett. Britspappret satt klistrat på kroppen när jag kasade ner från bänken. Jag kände mig vimmelkantig, som om jag var full. När jag tittade på massören såg jag att han var alldeles blöt i ansiktet av svett. Det var därför han hade snusnäsduk runt huvudet. Ändå hade det droppat svett ner på bänken. Fyrahundra femtio spann fick jag betala. När jag kom hem var jag svullen och röd på hela baksidan av kroppen och hade svårt att ligga på rygg. Jag gick aldrig till Slaktarn igen.

Nu skulle jag istället gå och lägga mig. När jag väl lagt mig till rätta i sängen kom jag på att jag inte hade bytt lakan. Alldeles intill sängkanten satt skitfläcken kvar. Men jag pallade inte gå och börja stöka med rena lakan.

– Vem bryr sig? Jag sover intill väggen.